

[Elsabeth Arnold]

Der er også andre ting, vi fra radikal side er bekymrede over, og det er naturligvis spørgsmålet om, hvem det så er, der kommer på deltid, og hvem det er, der får orlov. Så vidt vi kan se, vil det selvfølgelig være kvinderne, og vi vil sigte på at få en ordning, som også inddrager mændene.

Det er vigtigt, at vi lader arbejdsmarkedets parter tage de signaler op, vi sender herfra i dag, og derfor kan vi ikke umiddelbart støtte Kristeligt Folkepartis forslag.

Lis Noer Holmberg (CD):

CD er enig med Kristeligt Folkeparti i, at forældre og børn i dagens Danmark har alt for lidt tid til samvær, og hvad det har ført med sig af splittede familier og spaltede børn, det ved vi alle. Desværre har der ikke i dette Ting været vilje til at løse disse problemer, men der tales jo meget om dem, og det kan da være, at vi en skønne dag finder en løsning på dem. Kristeligt Folkeparti vil så nok sige: Jo, vi vil netop gøre noget med dette her lovforslag.

CD kan følge Kristeligt Folkeparti langt hen ad vejen, men dette er i høj grad noget, der hører hjemme hos arbejdsmarkedets parter. Som jeg sagde forleden, da vi drøftede ligestillingen, så må vi håbe, at man i forbindelse med de forestående overenskomster vil tage børnefamiliernes problemer så alvorligt, at der bliver mulighed for større fleksibilitet med hensyn til bl.a. arbejdstid. Jeg tror bestemt, at mange med småbørn gerne ville på halv tid, hvis der var større mulighed for det.

Men som sagt er det et arbejdsmarkeds-spørgsmål, så vi må sige, at selv om dette forslag er ment til gavn for børnefamilierne, må vi med de bemærkninger, jeg her har fremført, afvise forslaget.

Jeg vil godt lige sige, at ministeren udtalte, at regeringen har arrangeret en høring om børnefamiliers vilkår den 7. maj 1990. Vi må jo håbe på, at der kommer noget konkret ud af den, så der kan gøres noget, om ikke andet så for børnenes skyld.

Glønborg (KRF):

Jeg er naturligvis glad for at kunne sige tak til både ordførerne og ministeren for at have betragtet emnet som seriøst og relevant. Også tak for de mange positive bemærkninger, der er faldet om vort forslag.

Fra adskillige af ordførerne har der lydt en henvisning til, at hovedtankegangen er rigtig, men at vi må overlade til arbejdsmarkedets parter at løse det.

Der er også fra nogle ordførere udtrykt en vis bekymring for, om tiltag, som vi laver på dette område, kommer til at give en skævvridning, sådan at det ikke bliver mændene, der benytter sig af ordningerne, men det bliver kvinderne. Fra Kristeligt Folkepartis side har vi netop bestræbt os på at stille kvinder og mænd lige i den her sag. Vi har vogtet over, at vi ikke gav kvinder nogle rettigheder, som vi ikke samtidig gav mændene, for hvis vi giver kvinderne nogle muligheder, som mændene ikke har, så er der alt for mange mænd, der har alt for god en undskyldning til at lade være med at benytte dem. Derfor taler vi hele vejen igennem om forældre, om kvinder og mænd på lige fod.

Derved kommer vi netop til det, som har været hovedtanken for en række af ordførerne, først og fremmest regeringspartierne – undtagen Venstre, som har en meget mere positiv forståelse for tingene end de øvrige – og for Socialdemokratiet og også CD, at man vil overlade det her til arbejdsmarkedets parter. Jamen jeg er så frygtelig bange for, at netop de fagforbund, som har speciel interesse i dette, skaffer sig nogle bedre ordninger end andre. Jeg kunne frygte, at Kvindeligt Arbejderforbund vil lave sig en bedre aftale på dette område, end SiD vil. Og hvad bliver resultatet så? At det jo selvfølgelig er kvinderne, der skal benytte sig af ordningen. Så er der ikke det incitament for mændene til at bruge den mulighed.

Så længe vi har en opdeling i fagforbund, således at nogle er kvindedominerede og nogle er manddominerede, vil jeg være betænkelig i ligestillingens navn ved at overlade det alene til arbejdsmarkedets parter.

Kristeligt Folkeparti har naturligvis været optaget af denne sag meget længe. Det er en af vore mærkesager at kæmpe for forældres mulighed for at være hos deres børn. Vi har bemærket, at man i Sverige har haft en lovgivning på det her område siden 1977. Den er ikke helt så god som den, vi har foreslået her, men den er bygget på de samme principper om, at man har en ret, mens man har små børn. Derfor må vi altså sige, at det godt kan lade sig gøre.

Vi vil da også minde om, at vi ikke er blinde for problemet for arbejdsgiverne, men vi gør